

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko M. W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na tej przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji, odnoszonej do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Formułując zarzut naruszenia art. 898 § 1 k.c., skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. W orzecznictwie i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że sąd dokonuje oceny istnienia podstaw do odwołania darowizny nieruchomości z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanego uwzględniając ustalone fakty, analizowane w kontekście stosunków społecznych i obyczajów określonego środowiska (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, OSNC 1968, Nr 12, poz. 199, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., II CK 39/04, nie publ., z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 571/04,

nie publ. i z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 278/11, nie publ., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 284/11, OSP 2013, Nr 1, poz. 3). Najistotniejsze są przy tym ustalenia faktyczne stanowiące podstawę subsumcji, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd Apelacyjny naruszył w sposób oczywisty i rażący przytoczoną normę prawa materialnego, odmawiając przypisania zachowaniu pozwanego znamion "rażącej niewdzięczności".

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 99 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.